

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Η ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΒΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Αἱ δύο νεάνιδες, ἔβησαν εἰς τὴν κρηπίδα τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἰς τὴν γωνίαν τῆς γεφυρᾶς εὗρον περιμένον τὸ ὑπὸ τοῦ Φαίδωρου ὀδηγούμενον ἔλκηθρον.

Ἡ Βάνδα ἐπὶ δὴσε πρώτη ἐπὶ τοῦ ἑλαφροῦ καὶ κομποῦ ἔλκηθρου καὶ ἤρπασε τοὺς χαλινοὺς. Ἡ Κατία ἐκάθισε παρ' αὐτῆς.

Κατὰ διαταγὴν τῆς πριγκιπέσσης ὁ Φαίδωρος ἀνῆλθεν ὀπισθεν, ὁ δὲ ἵππος—εὐκίνητον τέκνον τῶν στεππῶν—ὤρμησεν ὡς βέλος ταχύς.

Ἦτο ὠραία χειμερινὴ νύξ, ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐκείνων, καθ' ἣς ἡ σελήνη λάμπει διαυγῆς καὶ παγετώδης, καθ' ἣς οἱ ἀστέρες σπινθηροβολοῦσι, καθ' ἣς ἡ ἀποκρυσταλλωμένη χιών ἀντανάκλα τὸ φῶς ὡς λεῖον μάρμαρον. Τὸ ψυχρὸς ἦτο σφοδρότατον, ἀλλ' ἡ ἐμφυχοῦσα τὴν Βάνδαν ἐσωτερικὴ θερμότης καθίστα αὐτὴν ἀναίσθητον εἰς τὴν ὑπερβόρειον ἐκείνην θερμοκρασίαν.

Οὐδὲ βλέμμα κατεδέχθη αὐτὴ νὰ ρίψῃ ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς βαδυλωνεῖου εἰκόνας, ἣν παρίστα ἡ Πετρούπολις ὑπὸ τὰς κυανὰς ἀκτῖνας τῆς χειμερινῆς ἐκείνης σελήνης.

Ἀπέναντι αὐτῆς, ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ Βασιλείου ἀνυψοῦντο τὸ χρηματιστήριον καὶ αἱ μεγάλοι οἰκοδομαὶ τοῦ Τελωνεῖου καὶ τοῦ Πανεπιστημείου. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἰχνογραφίας ἡ πένθιμος σκιά τοῦ φρουρίου, ὑπερθεν τῆς ὁποίας διεκρίνετο ὁ θόλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου.

Ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ ἐφαίνετο γωνία τις τοῦ χειμερινοῦ ἀνακτόρου, ἡ στήλη τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἀγγέλου, τὸ μέγαρον τοῦ Ναυαρχεῖου, καὶ ἡ γιγάντιος οἰκοδομὴ τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ, μετὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ κωδωνοστασίων, τῆς ἐκ κιόνων τράπεζας τοῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ θόλου... Καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν οἰκοδομῶν τούτων στιβάδες χιόνος, παραμορφοῦσαι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Ὁ εὐρίνωτος ποταμὸς εἶχεν ὄψιν λευκῆς πεδιάδος. Τῆδε κἀκεῖσε, λάμβοι διεχείμαζον, πλαισιωμένοι οὕτως εἶπειν ἐντὸς τῶν πάγων... Ἐφαίνετο πῶλις πεπηγυῖα διὰ παντός.

Τὸ ἔλκηθρον τῆς Βάνδας ὠλισθήσεν ταχὺ ἐπὶ τοῦ Νεῦα, ὁμοίου πρὸς ἀρτη-

ρίαν,—διότι τὸν χειμῶνα ὁ Νεῦας εἶναι δεύτερον Νέβακη.

Ὁ πάγος ἔτριζεν ὑπὸ τὸ ἔλκηθρον, ὡσεὶ κρύσταλλον κοπτόμενον ὑπὸ ἀδάμαντος.

Ἐξπλωμένη ἐπ' αὐτοῦ ἡ Βάνδα ἐκράτει τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰς νευρώδεις χεῖρας, τῆς διότι ὁ ἵππος εἶχεν ἀνάγκην νὰ κρατῆται μᾶλλον ἢ νὰ παρορμαῖται ἔτρεγε δὲ ἐπὶ τοῦ πεπηγυῖα ποταμοῦ, ὡς ἐπὶ τῆς καλλίστης τῶν ἀμαξιτῶν ὁδῶν. Ὁ πάγος ἐσπινθηροβόλει ἐπὶ τοῖς σιδηρῶνυχας πόδας του. Ὁ ἀτμὸς ἐξέρχεται ἀφ' ὧν τῶν ρωθίων του. Τὸ σῶμά του ἐφαίνετο διὰ νεφέλης περιβεβλημένον, ἡ δὲ οὐρά του εὐκίνητος ἐπλησσε τὰ νῶτά του.

— Γιά! γιά! ἔλεγε χαμηλῆ τῆς φωνῆς φωνῆ ἐνδοτε ἡ Βάνδα, ὅπως ὑποστηρίξῃ καὶ συνέχῃ συνάμα τὸν δρόμον του.

Ἀφίχθεῖσα εἰς τὴν ἄκρην τῆς νήσου τοῦ Βασιλείου, κατέλιπε τὴν ὁδὸν τοῦ ποταμοῦ, διήλθε δεινροστοίχραν τινὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἐλικοειδεῖς ὁδοὺς τῆς νήσου.

Ἦσαν ἀπέναντι ὑψηλοῦς καὶ εὐρείας οἰκίας, ἐξ ἐκείνων, ἃς ἡ κερδοσκοπία οἰκοδομεῖ νῦν ἐν Πετρούπολει. Ἡ Κατία κατῆλθε τοῦ ἔλκηθρου.

— Δὲν θὰ βραδύνω, εἶπεν αὐτῆ χαλλιστί. Θὰ ἦμαι ἐκεῖ κατὰ τὰς δύο, ἢ τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν τὸ βραδύτερον.

Καὶ ὁ ἵππος ἀνεχώρησε καλπάζων. Μετὰ πάντα λεπτά, ἡ Βάνδα ἐκράτησεν αὐθις τὸν ἵππον, καὶ ρίψασα τὰ ἦνι εἰς τὸν Φαίδωρον κατῆλθε.

— Ἐδῶ θὰ με περιμένῃς! διέταξεν αὐτόν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἔρκρον στενωπόν.

Κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, διεκρίνετο ἀνθρωπίνην μορφήν ὑπὸ τινὰ θύραν κρυπτομένην. Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἦτο περιτετυλιγμένος ἀγρὶ κεφαλῆς διὰ μεγάλης διψήσεως. Αἰσθητὰ τι ἀνησυχίας τὴν κατέλαβεν. Ἀλλὰ συγχρόνως ἔφθασεν εἰς τινὰ οἰκίαν, ἣν ἀνεγνώρισεν. Ἀνθρωπὸς τις ὁμοιάζων πρὸς θυρωρὸν πλησιάσας εἶπεν αὐτῆ:

— Ῥωσσία.

Ἡ νεάνις ἀπήντησεν:

— Ἐλευθερία.

Τότε ὁ φαινόμενος θυρωρὸς ὤθησε θύραν τινὰ, ἣτις ἠνεώχθη. Εἰσῆγαγε δὲ τὴν Βάνδαν εἰς χαμηλὴν τινὰ αἴθουσαν, ὅπου εἰς τὸ φῶς κλεπτοφαναρίου ἡ νεάνις ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν τοις

— Ἀ! εἶσαι σὺ Κλήμη! εἶπεν εἰς τὸν φαινόμενον θυρωρὸν. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσπρηχόμεν μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον ἐν τῇ σκιά τῆς παρακειμένης θύρας ἀνθρώπον κατασκοπεύοντα.

— Ἴσως κατεμηνύθη ἡ οἰκία, εἶπεν ὁ Κλήμης ἡσύχως. Ἀλλὰ δὲν φροντί-

ζομεν περὶ τούτου. Ματαίως θὰ τὴν περικυκλώσωμεν, οὐδὲν θὰ εὕρωσι.

— Ἐγὼ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν σύνεσίν σου, εἶπεν ἡ Βάνδα. Βάδιζε ἐμπρὸς καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Διήλθον πολλὰς εὐρείας αἰθούσας, ὀλίγιστα ἐχούσας τὰ ἐπιπλα. Τὰ βήματα αὐτῶν ἤχουν πενθίμως ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἐκείνῃ σιωπῇ. Ἡ οἰκία αὐτῆ ἦτο προφανῶς ἀκατοίκητος.

— Τίποτε νέον ἐκ τῆς Ἀστυνομίας; εἶπεν ἡ Βάνδα.

— Ὁχι.

— Θὰ ἐνεργήσωσι συλλήψεις. Δυσπιστιτε.

Εἶχον φθάσει εἰς τινὰ μικρὸν διάδρομον.

Ἐστησαν ἀπέναντι θύρας ἀνοιγομένης εἰς ὑπόγειον, ὅπου εὕρισκοντο πίθοι καὶ μέγα τι κιβώτιον. Ὁ Κλήμης ἀνέτρεψε τὸ κιβώτιον καὶ ἐπίσθεν ἔλατῆριον εὕρισκόμενον ὀπισθεν αὐτοῦ. Θύρα, ἣς τὴν ὑπαρξίν οὐδεὶς θὰ ἐφαντάζετο ποτε, ἠνεώχθη εἰς τὸν τοῖχον καὶ κλίμαξ ἐφάνη.

Ὁ Κλήμης κατῆλθε πρῶτος, ἡ Βάνδα τὸν ἠκολούθησε. Ἡ κλίμαξ ἦτο λίαν στενὴ καὶ χονδροειδής. Κατελθόντες εἰς τὸ βάθος εὐρέθησαν ἐν τινι ὑπογείῳ ὑγρῷ καὶ λίαν χαμηλῷ. Ἡ Βάνδα ἤκουσε κρότον κανονικῶς ἐπαναλαμβανόμενον, ὡς κρότον μηχανῆς.

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησε.

— Τώρα θὰ ἴδῃς ἀπῆλτησεν ὁ Κλήμης.

III

Τὸ συνέδριον τῶν πέντε

Ἐν τινι ὑπογείῳ αἰθούσῃ, ἀνευ γαρτώματος ἢ χρομάτων, περὶ τράπεζαν πλήρη ἐγγράφων, φυλλαδίων καὶ ἐπιστολῶν, πέντε ἄνδρες συνδιελέγοντο ἀφελῶς περὶ μεγάλων πραγμάτων.

Ἦσαν ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ἀπετέλουν τὸ ὑπερτάτον συμβούλιον μυστικῆς ἐταιρίας, ἐκ πεντακοσίων μελῶν, ἀπάντων πλουσίων καὶ ὄν τὸ πλεῖστον ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν.

Εἰσερχομένος τις ἐν τῇ ἐταιρίᾳ ταύτῃ, ἔπρεπε νὰ ἀφιερῶσθαι εἰς αὐτὴν ἑαυτόν, τὴν θέλησίν του, τὰ αἰσθηματά του, τὴν θέσιν του, τὴν περιουσίαν του, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του. Ὄρειλεν ὑποταγῆν τυρλήν, ἀπόλυτον. Πᾶσα πράξις αὐτοῦ καὶ πᾶσα σκέψις ἔπρεπε νὰ τεῖνῃ πρὸς ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν: τὴν χειραφέτησιν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ καὶ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως.

Τὰ πεντακόσια ταῦτα μέλη, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, διότι αἱ γυναῖκες ἦσαν δεκταὶ ἐν τῇ ἐταιρίᾳ ὡς θερμότεραι, τολμηρότεραι καὶ λογικώτεραι ἐτι τῶν ἀνδρῶν, ἦσαν ἀληθεῖς ἀπόστολοι.

Οἱ πεντακόσιοι οὗτοι ἐργάται τῆς ιδέας ὄφειλον, ἕκαστος κατὰ τὰ μέσα του, νὰ γίνῃ κέντρον ὁμάδος τινος ἀποστόλων.

Ὅπως διαφεύγῃ τὴν ἀτυνομικὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ κατοσκοπεῖαν, οὐδέποτε συνήρχοντο ἐν γενικῇ συνελεύσει, οὐδ' ἐν εἰδικῇ. Οὐτε τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν ἐγίνωσκον, οὔτε τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐταιρίας. Δύο τῶν μελῶν ἐμίυν αὐτούς, καὶ τὰ δύο ταῦτα μέλη μόνον ἐγίνωσκον. Ἄγνωστον τὰ πάντα, αὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψωσιν τὰς διαταγὰς ἐλάμβανον παρὰ τῶν μυστάντων αὐτούς, εἰς ἃς ὑπῆκουον χωρὶς νὰ ἐρευνήσωσι πῶθεν προήρχοντο. Ὑπῆκουον ἀφελῶς ἀνευ στόμου, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξωτερικῆς ἐξάφσεως.

Ἡ ἐξὰφσις ὅμως ἦτο ἐσωτερικὴ, μεγίστη, ἐθέρμαινε τὰ στήθη των, ἐβράζεν ἐν τῇ καρδίᾳ των, ἐξωτερικεύετο δὲ δι' ἀπαύστου ἐνεργητικότητος, δι' ἀπεριόριστου ἀφοσιώσεως, δι' ἠρωϊσμῶ, οἷον μόναι αἱ περίοδοι τῶν κοινωνικῶν μεταμορφώσεων δύνανται νὰ γεννήσωσι. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ γέννησις τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ μεταρρυθμίσις καὶ ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Αἱ μεγάλαι ἀδικίαι γεννῶσι τοὺς μεγάλους δικαστάς. Τὰ ὑπερβολικὰ παθήματα γεννῶσι τοὺς ἐκδικητάς, τὰ κακουργήματα τοῦ δεσποτισμοῦ ἐξεγείρουσι τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ.

Σήμερον ἡ Ρωσσία, ἡμιθάρβαρος καὶ ἡμιπόλιτισμένος, ἔχει τὰ ἐλαττώματα τῶν δύο τούτων κοινωνικῶν καταστάσεων.

«Ἡ Ρωσσία ψεύδος, λέγει ὁ Χέρτζεν, ἡ Ρωσσία-χολέρα ἀρχεται ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ κατέρχεται ἀπὸ στρατιώτου εἰς στρατιώτην, ἀπὸ γραφέως εἰς γραφέα, ἄχρι τοῦ τελευταίου ἀκολούθου τῶν ἐν τῇ ἀπώτερᾳ ἐπαρχίᾳ τῆς αὐτοκρατορίας ἀτυνομικῶν πρακτόρων. Οὕτως ἀνελίσσεται καὶ ἀποκτᾷ ἀνὰ πάντα βαθμὸν, ὡς ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ ἄδου τοῦ Δάντου, νέαν ἰσχύϊν ἐν τῷ κακῷ, νέαν μεγαλητέραν ἔντασιν διαφθορᾶς καὶ τυραννίας. Ζῶσα πυραυλὶς ἐγκλημάτων, καταχρήσεων, βιαίων καὶ ἀδικῶν φορολογιῶν, ἀτυνομικῶν ράβδων, διοικητῶν γερμανῶν, ἀνευ καρδίας καὶ πάντοτε πειναλέων, δικαστῶν ἀμαθῶν καὶ πάντοτε οἰνοβαρῶν, ἀριστοκρατῶν πάντοτε θεραπόντων... καὶ ταῦτα πάντα συνδεόμενα διὰ τῆς συνοχῆς, διὰ τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων, καὶ ἐπὶ τέλους ὑποστηριζόμενα ὑπὸ ἐξακοσίων χιλιάδων λογχῶν.»

Τὸ ἀντίθετον τῆς ἐπιστήμου Ρωσσίας στρατόπεδον ἀπετελεῖτο γθὲς ἐτι ἐξ ὀλιγίστων ἀνδρῶν, οἵτινες ἀφῆρουν ἀπ' αὐτῆς τὸ προσωπεῖον, τὴν κατεπολέμουν, τὴν ὑπέσκαπτον. Σήμερον οἱ ὀλί-

γοῖστοι ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐγένοντο λεγεῶν.

Ἡρωϊκοὶ παλαισταί, βλέπουσιν ἑαυτοὺς βασανιζομένους, συρομένους εἰς τὰς εἰρηκτάς, ἐξοριζομένους εἰς Σιβηρίαν, καταδικαζομένους εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἦτοι εἰς τὸν θάνατον, — καὶ ὅμως ἀποδέχονται προθύμως τὸ μαρτύριον τοῦτο, ἐξακολουθοῦσι τὴν σκοτεινὴν καὶ ἀνισον ταύτην πάλιν, ἀγνωῦντες ὅποιον θά ἦναι τὸ τέλος τῆς, ὅπως ἐξασφαλίσωσιν, ἐν μέλλοντι ἰσως μεμακρυσμένῳ ἐτι, τὴν χειραφέτησιν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, τὸν θρίαμβον τῶν δημοκρατικῶν ἰδεῶν...

Τὰ πέντε περὶ τὴν τράπεζαν πρόσωπα ἀποτελοῦσι τὸ διάσημον ἐπαναστατικὸν κομιτάτον, ὅπερ πολλάκις διὰ τῶν ἀποφάσεών του διέσπειρε τὸν τρόμον ἐν τῷ ἐπισήμῳ στρατοπέδῳ.

Ἐχουσιν αἱ πέντε οὗτοι ἄνδρες τὴν ὄψιν ἀγρίαν, τὸ βλέμμα αἰμοδιψές; φέρουσιν ἐμβλήματα ἐμποιοῦντα τρόμον;

Ὅχι. Ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν ἀναγινώσκειται ἡ ἡρεμὸς σταθερότης, ἡ εὐγένεια τῶν οἰσθημάτων.

Ἀλλὰ, πῶσοι εἶναι οἱ πέντε οὗτοι φοβεροὶ ἄνδρες;

Τὰ μέλη τοῦ ὑπερτάτου τούτου συμβουλίου εἶναι ἄνδρες σημαντικοί, ἔχοντες ἐν τῇ διοικήσει, τῷ πανεπιστημείῳ, τῷ κλήρῳ, τῷ στρατῷ καὶ τῇ δημοσιογραφίᾳ, μεγίστην ἐπιρροήν.

Ὁ Ἄνδρέας Πλαδλέβσκις εἶναι ἀπόγονος εὐγενοῦς πολωνικῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1862, εἶδε φονευθέντας παρ' αὐτῷ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Τρέφει ἀσπονδὸν μῖσος κατὰ τῶν δολοφόνων τῆς πατρίδος του. Καὶ ὅμως κατέχει σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ ρωσικῇ κυβερνήσει. Ἐδέχθη αὐτὴν, ὅπως εἰσέληθαι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ ἐξασφαλίσῃ οὕτω τὴν ἐκδίκησιν του. Ἐχει τὴν ζέσιν, τὴν ὀρμητικότητά, τὴν ρωμαντικὴν ἀταραξίαν, αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰ τέκνα τῆς Πολωνίας. Αὐτὸς συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς μυστικῆς ταύτης ἐταιρίας, καὶ συνῆθροισε τὰ πρῶτα αὐτῆς στοιχεῖα. Ἐχει μεγάλας ὑποστηρίξεις ἐν τῇ Αὐλῇ, αἵτινες τὸν προφυλάττουσι κατὰ πάσης ὑποψίας.

Ὁ Περικλῆς Πολούτκιν, ἐπιστήμων διακεκριμένος, εἶναι καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀνήκει διὰ πολλοὺς λόγους εἰς τὴν νέαν φιλοσοφικὴν σχολήν. Ἡ μελέτη τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου ἠγάγει αὐτὸν εἰς τὸ πόρισμα τοῦτο: ὅτι δηλὰ δὴ ἡ κοινωνικὴ τάξις, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς καταπίεσεως, εἶνε τάξις ψευδῆς, κυφοροῦσα ἀναγκαίως πᾶσαν διαφθοράν, πᾶσαν ἀποπλάνησιν, πᾶσαν ἀθλιότητα: ὅτι ἡ κανονικὴ κοινωνικὴ τάξις δεόν νὰ ἦναι εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὴν ἀν-

θρωπίνην φύσιν, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς ἕκαστον ἄτομον τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν αὐτοῦ δυνάμεων.

Τοῦτο εἶναι τὸ θέμα σπουδαίου συγγράμματός του ὀνομαζομένου: *Οἱ νέοι νόμοι*. Ἐτερον βιβλίον, ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθὲν ὑπὸ τὸν τίτλον: *Ἰσοπέδωσις*, ὑποσκάπτει δι' ἀκαταμαχῆτου λογικῆς τὰς πολυαριθμοὺς φιλοσοφικὰς πλάνας τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος τῶν φάτων.

Ὁ Σωφρόνιος Κομῶφ εἶναι δριμύς δημοσιογράφος, δυνάμειος οὐχὶ κοινῆς. Οὗτος εἶναι ὁ συντάκτης τῆς *Μυστικῆς Ἐφημερίδος*.

Ὁ Κωνσταντῖνος Ναρκιλέφ, ἀρχιμανδρίτης, κατέχων ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ ὑψηλὴν θέσιν. Μοναχὸς καὶ ἱερεύς, ἐγένετο χάρις εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ νοημοσύνην ἠγούμενος σπουδαίου κοινοβίου. Γνωρίζει ἅπαντα τὰ ἐλαττώματα τοῦ κλήρου, καταστάντος ἤδη μισητοῦ διὰ τὴν πλεονεξίαν του καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἣν παιεῖται τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀμαθείας τοῦ λαοῦ. Ὁ Κωνσταντῖνος Ναρκιλέφ ὡς ἀρχιμανδρίτης ἀπολαύει μεγάλης ὑπολήψεως, τὴν δὲ ἐπίσης μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν ἀφιερῶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως. Εὐρίσκει δίκαιον νὰ χρησιμοποιοῖ εἰς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ τὰ χρήματα, ἅτινα ἄρθρα παρέχουσιν αὐτῷ αἱ προλήψεις.

Ὁ πέμπτος, πρόσωπον λίαν σοβαρὸν, ἐφαίνετο ὁ πρόεδρος τῆς συνελεύσεως καὶ ἔνεκα τῆς ἡλικίας του καὶ ἔνεκα τοῦ κύρους τῶν λόγων του. Ἦτο ὁ Βολδεμῆρος Σιλίνος. Ἡλικίας 75 ἐτῶν, ἦτο ἀρχαῖος παλαιστής. Εἴκοσι δύο ἐτῶν, εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1825. Τριάκοντα ἔτη διήλθεν ἐν Σιβηρίᾳ. Κατὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάστασιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, χάρις εἰς τὴν δοθείσαν τότε ἄμνηστιαν, ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Πετρούπολιν, ἀλλὰ καὶ τοὶ παρήλθον εἴκοσι ἔτη ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ συνωμοτῇ. Πρίγγιψ καὶ συγγενῆς τῶν Ρωμανῶφ, ἔλεγεν ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα, ὅπως ἐξαγνίσῃ τὸ προπατορικὸν αὐτοῦ ἀμάρτημα.

Ὑπῆρχον παρὰ τὴν τράπεζαν ταύτην δύο ἐτι θέσεις κεναί. Ἡ μία ἦτο ἡ τοῦ Μιχαήλ Φεδερώφ, ὅστις ἐκ Γενεύης διεύθυνε τὰ τῆς ἐταιρίας. Ἡ ἄλλη ἀνωτέρου τινὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ στρατοῦ, εὐρισκομένου τότε ἐν Τουρκίᾳ.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)